

LÁTOGATÁS TÖBB IRÁNYBÓL

Lacinak

„elveszem kezemet, és utánam tekinthetsz” (Mózes.II./33)

A némán távozó királynőt senki se látja.
„Mondják, férfiak közös álma vagyunk mind,
Aki testünkben hordtuk a testük,
Mely végül bennünk szóródik szerteszéjjel
Céltalan bolyongó darabokra.”

De akit egyszer az Isten látogat meg, nem tér vissza máshoz,
Keresi az útját, hogy égtájak szerint közeledjen
Egy másik jelenéshez, s az egymáshoz tartozó
Szemtől szembe kerüljön.

Mert nem a földből fakadnak az őrzők,
Az erők, melyekhez a test aránylik,
A csillagok mintájára mérik ki az utakat.

Mindig az ébrenlét, sohasem az álom
Hoz feledést az örökölt rendbe,
A meghívás állandó, csak a hely eljövendő.
Mégis találkozásból nő nagyra a szándék.

Félek, hogy a test elágazik, és nem tér vissza többé.
Részeseül éjben, napban égtájak szerint.
Időleges bennünk öröm és szenvedés.
A bőr áttereszti, mégis kint marad,
Mert a legnehezebb: bebocsájtást nyerni.

Előbb volt a születés, vagy először a jóslat?
Kezdet mindkettő, mégsem egy irányba tart.
Szavakat hall csak az ember, s nézi,
76 Mint hordja a föld hűlt helyeden
Léptek nyomait, láb égő köveit.
Arcodat azonban nem láthatja sohasem.

Félek, hogy Isten meglátogatott, és nem tér vissza többé.

